

Sonra

– Ümit Seyhan · 06 Şubat 2014

Gittiğinde sen akşamdı,
Avuçlarımın içi yandı,ağladım,
Sabahlar güneş,yağmurlar,
Çiçekler başkaydı,
Sonra mı?
Acın yavaştan almaya başladı

Güz indi tam yüzyıl sonra bahçeye
Sarardı çardakta ki asmanın yaprakları
Yağmur çizelerken bir aksam üstü
İçeri aldım adını yazdığım masayı

Kar düştü ansızın serinledi ortalık

Yem astım kuşlar için dallara
Hep bir umutla körükledim ateşi
Camların buzuna saplandı bakışlarım

Karacaoğlan'dan Elif'i ezberledim
Yakub'un duâsını günde yüz kez söyledim
Gözlerine şiirler yazdım,
Arada bir resim karaladım.
Sonra
Yastık ve kitaplarla seni paylaştım

Cemre düştü birden toprağa,

Cansuyu yürüdü tabiatın damarına
Leylaklar açtı,kiraz dallarda
Aylardan Mayıs'tı
Sızlamadan ilk kez andım adını

Yaz gelince belediye değişti
Boyandı ikimizin oturduğu kanepeler
Ağaçlar budandı,köşeye bina yapıldı

Bakkal taşındı,pastane kapandı
Sonrası
Hiç bir şey eskisi gibi degildi..

Daha bir dikleştı eve çıkan yokuş,
Yeni örtü aldım çardağın altında ki masaya
Arkadaşlar dostlar geldi çay içtik,
Sonra
Sormuyordu artık seni hiç kimse
Bense mecburen unutmuş gibi

Ümit Seyhan